

Зима е вече!

Ѣма вече разходки изъ полето. Не чува се веселото пѣние на подвижнитѣ бързокрили птички. Лека снѣжна покривка се стеле по цѣлото поле.

Зима е вече!

Зимна пѣсенъ далечъ се носи. Вѣтроветѣ брулятъ голитѣ вѣйки на безлистнитѣ дървета.

Само елхата не тѣжи. Тя си е пакъ тѣй кичеста и зелена, както пролѣтъ и лѣтъ.

Горделиво стѣрчи тя и далечъ поглежда своитѣ братя, сѣкашъ имъ дума:

Само азъ съмъ весела сега!

Само менъ не мори слана!

А слънцето блѣщи, сѣкашъ иска изведнажъ покривката снѣжна да стопи.

Въ гората е глухо и страшно. Само звѣрове диви царуватъ сега тамъ!

Но пакъ е весело полето, весело е селото!

Търчатъ другарчета малки къмъ школото. Тамъ учителтъ ги чака и съ веселъ смѣхъ ги той посрѣща.

Зима е вече и зимната пѣсенъ далечъ се носи изъ полето!

